

عنوان مقاله:

خط ساحلی خلیج فارس و محوطه نویافته، هزاره پنجم پیش از میلاد، «تهماچی» در دشت لیراوی (دیلم)

محل انتشار:

فصلنامه کواترنری ایران، دوره 5، شماره 4 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسندگان:

عباس مقدم - پژوهشکده باستان شناسی، ایران

احمد سرخوش - دانش آموخته کارشناسی ارشد باستان شناسی

حسین داودی - آزمایشگاه بیوباستان شناسی، آزمایشگاه مرکزی دانشگاه تهران

لقمان احمدزاده شوهانی - پایگاه میراث جهانی شوش

رامین یشمی - دانش آموخته کارشناسی ارشد باستان شناسی

خلاصه مقاله:

که در آن پژوهش های دامنه داری برای شناسایی جوامع پیش ازتاریخی صورت گرفته به مناطق فرادست (نواحی بلند) و فرودست (نواحی پست) محدود شده است. شواهد موجود حکایت از آن دارد که پهنه های وسیع آبی در شمال و جنوب ایران و سرزمین های مجاور آن از دیرباز یکی از کانون های جذاب برای جوامع انسانی بوده است. برخی از انگاره های پیشین این باور را بین پژوهشگران ایجاد کرده است که به دلیل نوسان پی در پی سطح آب دریا نباید انتظار وجود زیستگاه های پیش ازتاریخی در سواحل خلیج فارس را داشت. شواهد زمین شناسی و به ویژه باستان شناسی یکی پس از دیگری اشتباه چنین انگاره هایی را بر ما روشن می سازد. تپه تهماچی یکی از زیستگاه های هزاره پنجم پیش از میلاد در دشت لیراوی (دیلم) است که علاوه بر نزدیکی به رودخانه آب شیرین زندارون کمتر از پنج کیلومتر تا ساحل فعلی خلیج فارس فاصله دارد. ارزیابی صورت گرفته نشان می دهد تهماچی، با بیش از ده متر نهشته فرهنگی، یک زیستگاه موقتی در ساحل دریا نبوده است. بنابراین، نخستین بار است که در سواحل شمالی خلیج فارس مدرک مهمی برای توضیح خط ساحلی خلیج فارس در هزاره پنجم پیش از میلاد به دست آمده است.

کلمات کلیدی:

،Persian Gulf, Lirawi Plain, Tepe Tahmachi, Sea Water Flactuation, Prehistoric Settlements

تپه تهماچی، خلیج فارس، دشت لیراوی، زیستگاه های پیش ازتاریخی، نوسان دریا

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1246538>

